

Vänsterpress om protesterna mot rasismen i USA – slutet av juni 2020

De omfattande manifestationerna mot det rasistiska polisvåldet och de rasistiska traditionerna i USA fortsätter.

Se även: [Vänsterpress om revolten i USA – början av juni 2020](#) och [Vänsterpress om protesterna mot rasismen i USA – mitten av juni 2020](#)

Martin Fahlgren 28/6 2020

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>Lästips: Kommunisterna i USA om upproren.....</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Antirasism, antikapitalism – kamperna hänger ihop!.....</i>	<i>2</i>
Offensiv	3
<i>Revoltvågen i USA: CHAZ och Sawant sätter Seattle i fokus.....</i>	<i>3</i>
<i>Juneteenth och revolten mot rasistiskt förtryck.....</i>	<i>5</i>
Proletären.....	6
<i>En amerikansk vår?</i>	<i>6</i>
Revolution	8
<i>BLM-rörelsen sprider sig internationellt: USA:s härskande klass på defensiven</i>	<i>8</i>

Arbetarmakt

Lästips: Kommunisterna i USA om upproren

Redaktionen

Arbetarmakt 14/6 2020

Vi vill tipsa våra läsare om tre aktuella artiklar på engelska om de pågående upproren mot kapitalistiskt och rasistiskt polisvåld i USA.

I artikeln [Minnesota Not-So-Nice – The Killing of George Floyd](#) skriver vår amerikanske kamrat Jamie Kruger om mordet på George Floyd som blev startskottet för rörelsen:

As with everything else in this continuing crisis of the capitalist system, if it happens for the people, it will only happen because of the people. We will not find answers in black police chiefs, district attorneys who cover for police terror, Democratic Party governors and mayors, or Republican presidents nor will it happen through elections. All of these “remedies” have been tried for decades and still have not stopped the murder of black citizens by the people who are supposed to “protect and serve” them. Not even increasing the number of black and minority cops will change anything because being a cop is a function of the system, not an identity that can have an effect on that function or that system.

I [Statement on the 2020 rebellion](#), ett uttalande antaget av Förbundet för Femte Internationals amerikanska sektion, Workers Power, kan vi läsa:

The time is now to organize local, state, regional, and national councils of action to plan strategy and tactics for the coming battles. The working class, both organized and unorganized, need to take the leading role and put together a plan for fighting back against this terror that’s just a moment away for any of us. This movement needs to be led from below by black youth and workers committed to their own salvation. This is counterposed to the traitors and lawyers who will inevitably take these movements and rebellions and subordinate them to the Democratic Party who then make no substantial efforts to change the underlying substructure of oppression, repression, and death that’s baked into the system. DSA, *Jacobin Magazine*, and *Labor Notes*, all more or less mouthpieces for the reformist left in the US, have all been forced by the events of the past days into advocating for positions that are much more militant and revolutionary than they might have been comfortable with before. Times like these will put the ideas of all groups on trial in the eyes of the people. We can only encourage and pressure them to live up to their rhetoric.

Till sist vill vi tipsa om en artikel från våra tyska kamrater Martin Suchanek och Jaqueline Katherina Singh, publicerad på engelska som [USA: Self-defence is no Offence! Solidarity with the #blacklivesmatter rebellion](#) (tillgänglig på tyska [här](#)), där de krav rörelsen i USA bör ställa diskuteras, liksom krav vi internationalister som kämpar i solidaritet med det USA-amerikanska upproret bör föra upp på agendan:

The present crisis shows the burning need for a party of class struggle, an anti-racist, indeed a revolutionary, party. Mass antiracist and anti-capitalist forces exist and are growing in the US today but, to achieve victory, they need to find the right goal and effective tactics, in short, the right strategy. Only such a party can show the way to victory in these struggles.

The left-wing development of the DSA, the rebellion, the workers’ struggles and the openly anti-racist appearance of grassroots structures in the unions show that there is the potential for such a party today. It must therefore be seized now, in the coming period. Such a party may well not be fully revolutionary from the beginning, but revolutionaries must fight within it from the beginning to form a revolutionary wing within its ranks, to stand up for a programme of action and try to win the majority for a socialist revolution in the USA.

Internationalists worldwide are faced with two central tasks:

To support all those in the USA who are fighting in the streets, that is, to organise solidarity with the movement here too, to support the demonstration and actions of Black-Lives-Matter here, to inform about the struggles of the movement in the USA and to take up defamation by the media and bourgeois forces and at the same time to lead the class struggle against the right, against government and capital with determination.

To support all those who want to build a revolutionary workers' party in the USA and a new International, who fight for it in the DSA and in the Black Lives Matter and the union movement.

Alla som vill hålla sig à jour med de pågående protesterna i USA, och ta del av revolutionärt trotskistiska analyser av det som sker, uppmanas följa våra amerikanska kamraters hemsida: [Workers Power](#).

Internationalen

Antirasism, antikapitalism – kamperna hänger ihop!

Ledare

Internationalen 26/6 2020

- ▶ **Mordet på George Floyd fick globala konsekvenser**
- ▶ **BLM kan öppna för systemförändrande krav**
- ▶ **Kamp mot rasism länkad till antikapitalism**

Mordet på George Floyd i Minneapolis för en månad sedan räknas redan som den av de senaste decenniernas händelser som fått mest långtgående sociala och politiska konsekvenser. Tusen människor dödas varje år av polisen i USA. Sett till de svartas andel av befolkningen är det en mycket stor överrepresentation av svarta offer. Endast sex procent av poliskåren anser att svarta ska ha samma rättigheter som den vita befolkningen. Poliskåren i USA stinker av rasism. En rasism som har djupa historiska rötter i USA. En rasism som kommit väl till pass för dem som haft intresse av en splittrad arbetarklass.

Donald Trump och Joe Biden är symptom på ledarskap i förfall, de styrs av Wall Street. Bortsett från några få lysande undantag har fackföreningsrörelsen inte deltagit i protesterna och den socialistiska vänstern är svag. Den mäktiga antirasistiska rörelsen kan emellertid få med sig sociala rörelser av olika slag i kampen mot rasismen och de klasskillnader som de styrande är ointresserade av att få bukt med. Militant antirasism har tvingat politiker att påbörja avskaffandet av poliskåren i Minneapolis. Samma krav hörs nu i Chicago, Seattle och i andra städer. Trumps hot om militära aktioner å ena sidan och det faktum att han gömde sig i en bunker när en folkmassa stod utanför Vita Huset å andra sidan ger oss en vink om i vilket skick imperiet nu är.

Black Lives Matter utvecklas som en effektiv antikropp mot det rasistiska viruset och dess potential öppnar för en systemförändring. International Longshore and Warehouse Union (ILWU) stoppade för några dagar sedan 29 hamnar i åtta timmar längs västkusten, från San Diego till Seattle, till stöd för det växande svarta upproret. Över 58 000 arbetare deltog. Om transportarbetarnas aktioner för Black Lives Matter får efterföljare kan kampen mot rasism och ojämlikhet lyftas till en ny nivå. Kanske ser vi nu en början till en förnyad och radikaliserad arbetarrörelse.

Att inte vara rasist är inte nog, man måste vara antirasist, som Angela Davis uttryckt saken. När hundratusentals människor i USA, trots pandemin, resolut gav sig ut på gatorna för att visa sin vrede väckte de en stor antirasistisk rörelse över hela världen.

Nu ser vi även att etablerade politiska ledare ställer sig bakom BLM-rörelsen och framställer sig som anti-rasister. Till exempel ger Londons borgmästare efter för demonstranternas krav

genom att plocka bort statyer av slaveriets engelska kapitalister som tjänade en förmögenhet på slavhandel. De är symboler för rasismen, kolonialismen och slaveriet som faktiskt var motorn för det kapitalistiska systemets uppgång och globalisering.

Men att plocka bort några statyer över personer som är döda sedan länge löser inte dagens problem.

Här i Sverige har vi också större problem att diskutera än arvet efter Carl von Linné. I söndags intervjuade DN en svart 45 årig kvinna som 2018 misshandlades grovt av två vakter på Gullmarsplans tunnelbanestation i Stockholm som kallade henne n-ordet men som nu själv har dömts till en månads fängelse för våld mot tjänsteman medan utredningen mot vakterna har lagts ned:

Freja brottades ner av två ordningsvakter efter att hon försökte filma ett ingripande. Ett vittne berättar för DN hur vakterna hanterade Freja brutalt, 'så våldsamt att man inte tror att det är sant'. Nu har den tidigare ostraffade Freja dömts till fängelse – för att ha misshandlat en av vakterna.

Adrenalinstinna män, anställda av ett privat bolag, misshandlar alltså en svart kvinna och skriker rasistiska saker åt henne efter att ha gått en tio dagars utbildning som ger dem laglig rätt att misshandla medborgare på uppdrag av polisen, och kommer undan med det.

En antikapitalism som är blind och döv för strukturell rasism och som tror att "socialismen fixar allt när den kommer" har ingen framtid. En antirasism som inte förmår att ta sig an klassfrågorna riskerar att bli isolerad. Kampen mot strukturell och institutionell rasism går hand i hand med kampen mot kapitalismen.

Offensiv

Revoltvägen i USA: CHAZ och Sawant sätter Seattle i fokus

Per-Åke Westerlund

Offensiv 17/6 2020

Staden Seattle står i fokus för den revolt som skakar hela USA. I måndags beslutade kommunfullmäktige enhälligt att förbjuda polisen från att använda tårgas, gummikulor och grepp runt nacke och hals. Sedan en vecka pågår också en ockupation av området Capitol Hill.

Capitol Hill ligger i den valkrets där socialisten Kshama Sawant (medlem i Socialist Alternative, ISA:s sympatisörer i USA) vann kommunvalet i höstas.

Det är kombinationen av kamprörelsen på gatorna och Kshama Sawants förslag i kommunfullmäktige som har tvingat de andra politikerna till besluten att begränsa polisens vapen.

Polis och politiker i Seattle har försökt framställa sig som bättre än de poliser i Minneapolis som mördade George Floyd, och de poliser i Atlanta som denna vecka dödade Rayshard Brooks med två skott i ryggen. Men rörelsen i Seattle har pekat på flera fall av poliser som dödat svarta.

När protesterna efter mordet på George Floyd inleddes spreds bilderna på poliser i Seattle som sprayade tårgas i ansiktet på en 7-årig pojke. Den man som filmade händelsen greps av polisen och hölls två dagar i häkte.

För en vecka sedan, mitt under demonstrationerna, övergav polisen, som fram till dess använt både gummikulor och tårgas mot fredliga demonstranter, polisstationen i Capitol Hill. När det hände i Minneapolis brändes stationen ner.

I Seattle blev effekten att det i sex kvarter runt station upprättades ett befriat område, som kallas CHAZ (Capitol Hill Autonomous Zone) eller CHOP (Capitol Hill Organised Protest). Det uppmärksammades i hela USA och internationellt – och drog på sig president Donald Trumps ilska! Han kallade ockupanterna för ”fula anarkister” och begärde att delstatens guvernör skulle ”ta tillbaka” zonen. Kshama Sawant svarade i en intervju med CNN: ”Jag tror att denna otroliga rörelse, detta uppror (...) är otroligt inspirerande för den stora majoriteten av det amerikanska folket. Men det hotar också högerns och Donald Trumps reaktionära agenda.”

Kshama Sawant och Socialist Alternative driver nu frågan om att kapa polisbudgeten med 50 procent, och använda pengarna till välfärden. Samtidigt finns också kampanjen Tax Amazon, alltså att jättebolaget Amazon som ägs av världens rikaste man, Jeff Bezos, ska betala skatt, bland annat för att bygga billiga bostäder.

På CHAZ/CHOP-området, med tiotusentals människor, är det fredligt och lugnt, beskriver en av besökarna, Dan Kavanaugh från Socialist Alternative: ”Jag var på CHAZ/CHOP idag! Vi grep in som en del av Tax Amazon-kampanjen. Människor samlades runt vårt bord, initiativet var oerhört populärt. 95 procent hade masker. Det som började litet har nu förvandlats till en livlig gatumässa, med områden för politisk diskussion, nya trädgårdar, gratis mat, en vårdklinik och konst.”

En stark känsla av frihet och befrielse på CHAZ/CHOP är också tydlig i de videor som visas på CNN och andra media. Bland ockupanterna förs nu en diskussion om vilken strategi som behövs bortom ockupationen.

Occupy-rörelsen 2011 aktiverade tusentals, men visade också på problemen med ockupationen som en långsiktig, vägledande strategi. Fackföreningar och alla arbetande måste visa sitt stöd med strejker och aktioner. Politiskt handlar det om att visa att bakom polisvåldet står hela det kapitalistiska systemet, och att vi måste bygga en stark, demokratisk socialistisk kraft.

Upproret mot polisens dödande och rasism har skakat om USA:s politiker. I Minneapolis har kommunen fått stor uppmärksamhet för ett beslut att ”avveckla polisen”. Men i själva verket har de beslutat om en ett år lång utredning.

Kshama Sawant kommenterade: ”Nej, jag tror inte på löften från Minneapolis-politikerna att de kommer att ’nedmontera’ polisen. Om jag accepterade detta trots alla bevis på motsatsen, skulle jag förråda marginaliserade samhällen och arbetande människor. Det här är samma etablerade politiker som bara för 6 månader sedan röstade för att öka stadens polisbudget. Sanningen är att det kommer att kräva en kraftfull massrörelse för att vinna kampen på att skära ner polisbudgeten med 50 procent. Mitt kontor och Socialist Alternative kommer att kämpa för det, och vår rörelse kommer att behöva slåss hårt tillsammans, utan några illusioner om de etablerade partierna.

Kapitalismen är ett bankrutt system som, så länge det finns, kommer att använda repressiva och onda väpnade styrkor för att upprätthålla ett brutalt status quo med djup ojämlikhet och för att användas mot oundviklig masskamp.

Det är därför jag är socialist. Vi måste kämpa som bara den för att vinna radikala förändringar nu, men alltid koppla det till kampen för att ta bort kapitalismen själv och ersätta den med en socialistisk värld.”

Juneteenth och revolten mot rasistiskt förtryck

Eljeer Hawkins

Offensiv 24/6 2020

Historiskt har Juneteenth eller frigörelsedagen (minnesdagen för slaveriets avskaffande den 19 juni) uppmärksammas av svarta arbetare och ungdomar i 47 delstater där det lokalt är en röd dag, men inte på nationell nivå. Juneteenth ger folk möjlighet att minnas den torterade historien om slaveriet och det systematiska förtrycket som lade grundvalen för den amerikanska kapitalismen.

I år tog Juneteenth sig an en större, djupare betydelse då det ägde rum mitt i en öppen revolt mot rasistiskt förtryck och polisterror. Revolten började den 25 maj då polisen mördade George Floyd i Minneapolis – blott den senaste i raden av ett oräkneligt antal svarta arbetare och ungdomar som har mördats av rasister.

Samtidigt valde den rasistiske presidenten Trump orten Tulsa i Oklahoma för att omstarta sin valkampanj. Tulsa var platsen för en fruktansvärd massaker i ett blomstrande segregerat svart område känt som Black Wall Street av en mobb vita rasister 1921, ett av många fall av dödligt våld från ”vita medborgargården” i landet.

Denna öppna provokation av Trump syftar till att spä på hatet och den nakna, avskyvärda rasismen som ger än mer uppmuntran till vita nationalisterna och ämnar till att splittra och erövra arbetarklassen och fattiga. Den enorma backlash Trump fick för detta tvingade honom att skjuta upp massmötet.

I år mindes Juneteenth med ny vigör och beslutsamhet att krossa det rasistiska förtrycket. Förödelsen i arbetarklassområden, särskilt i mestadels ickevita områden, under pandemin och starten av en ny stor ekonomisk depression har avslöjat den djupa krisen för kapitalismen. Den kan inte längre låtsas erbjuda demokrati, rättvisa och frihet på något plan för majoriteten av arbetarklassen, de fattiga och förtryckta.

Den dominanta multietniska arbetarklass- och ungdomskaraktären av revolten mot polis-terrorerna är imponerande. Vi har bevittnat en liten men betydande del av fack- och arbetarrörelsen – däribland transportarbetare, brevbärare, migrantarbetare, sjuksköterskor och lärare

– höja sina ilska röster mot rasistiskt förtryck och polisterror, där de står i solidaritet med revolten.

På västkusten utlyste ILWU (Internationella hamn- och lagerfacket; de organiserar främst hamnarbetare på den amerikanska västkusten, Hawaii och västra Kanada) att de skulle stänga 29 hamnar i solidaritet med kampen på Juneteenth, vilket de också gjorde.

Bygget av en enad gräsrotsrörelse baserad på arbetarklassen är avgörande för att kunna få till stånd en beslutsam kamp mot näringslivets makt, den vita högernationalismen och Trump.

På Juneteenth deltog Socialist Alternative (ISA:s sympatisörer i USA) på olika protester och marscher i hela landet. Vi uppmanade arbetare och unga att stå i solidaritet med revolten via välkoordinerade arbetsnedläggningar. Dessa borde symboliskt vara 8 minuter och 46 sekunder långa, den tid som Derek Chauvin – polisen som mördade George Floyd – hade sitt knä på hans hals och kropp tills han sa att ”Jag kan inte andas”.

Låt Juneteenth 2020 vara starten på en kompromisslös kamp mot detta rasistiska, våldsamma, förtryckande och giriga system. Som Malcom X sa för över 50 år sedan:

”Jag tror att det till sist kommer att vara en strid mellan de förtryckta och de som står för förtrycket. Jag tror att det kommer att vara en strid mellan de som vill ha frihet, rättvisa och jämställdhet för alla och de som vill fortsätta dessa utsugande system.”

En socialistisk värld är möjlig!

Proletären

En amerikansk vår?

Anders Carlsson

Proletären 11/6 2020

Om protesterna och Black Lives Matter-rörelsen ska bli början på en amerikansk vår får antirasismen inte skiljas ut från klasskampen.

Demonstranter i Minneapolis, USA

Ännu fjorton dagar efter dödsmisshandeln av George Floyd i Minneapolis, av åklagare nu rubricerad som mord, drar demonstrationstågen genom USA. De har blivit fler, större och mindre våldsamma, men de visar inga tecken på att avta, vilket skapar frustration i det politiska etablissemanget.

Donald Trump talar lustfyllt om att sätta in nationalgardet i delstater där guvernörerna, företrädesvis demokrater, inte förmår stävja protesterna. Medan stadsfullmäktige i Minneapolis, lett av oberoende demokraten Lisa Bender, i bjärt kontrast talar om att upplösa stadens numera ökända polismyndighet.

Bender säger sig vilja ha en demokratiskt förankrad och mer socialt inriktad polis. Vad det nu betyder i ett USA där rena polisuppgifter alltmer överläts till privata säkerhetsföretag.

Vad är det som händer? Står USA på gränsen till inbördeskrig, som en del högerextrema krafter hoppas på och vill uppmuntra till? Eller är detta början till en amerikansk vår, typ den arabiska, som tog Nordafrika och delar av Mellanöstern med storm under några månader 2011?

Eller handlar det rentav om en så kallad färg- eller blomsterrevolution, som den orangea revolutionen i Ukraina eller rosenrevolutionen i Georgien, där fraktioner ur den härskande makteliten använde folkliga protester för att flytta fram sina egna positioner?

Som vanligt är verkligheten komplex. Klart är att protestvågen är spontan och att den utlöstes av dödsmisshandeln av George Floyd, en obebäpnad svart man som möjligtvis gjort sig skyldig till ett bagatellbrott.

Detta för in den i USA så djupt rotade rasismen i förgrunden, som 1992, då mordet på Rodney King i Los Angeles utlyste liknande protester, eller 2014, då den tändande gnistan var ihjälskjutningen av den obebäpnade tonåringen Michael Brown i Ferguson, Missouri. Detta för att bara nämna två av många tidigare exempel.

Varje år skjuter polis i USA ihjäl över tusen människor. 39 procent av de obebäpnade offren är svarta, att jämföras med 13 procent av landets befolkning. I USA är det farligt att vara svart, åtminstone om man har med polisen att göra.

Ändå är hudfärg och antirasism bara en faktor bakom den protestvåg som nu drar över USA. I protesterna blandas ilska över mordet på George Floyd med uppdämd social frustration över fattigdom, arbetslöshet och maktlöshet, just i år förstärkt av coronapandemins dråpslag mot samhällets mest utsatta. Hittills i år har närmare 40 miljoner amerikaner förlorat jobbet och det i ett land där många arbetare sedan länge lever på marginalen, utan arbetslöshets- och sjukförsäkring.

Redan nu ringlar matköerna kilometerlånga och värre lär det bli i sommar, då den magra arbetslöshetsersättningen löper ut för de som varslades i krisens början. Inte undra på då att frustrationen också tar sig uttryck i vandalism och plundring, om än bara i begränsad skala och i delar som provokationer från politiska aktivister både till höger och vänster. Plundring av egendom har i alla tider varit de egendomslösa sätt att göra sig hörda, som under bröddemonstrationerna här i Sverige 1917.

Antirasism och ilska över alltmer skriande klassklyftor löper samman i den pågående protestvågen, som sig bör i USA, där rasismen är ett närvarande arv från slaveriets dagar. ”Arbetare med vitt skinn kan inte frigöra sig, där arbetare med svart skinn blir brännmärkta”, skrev redan Karl Marx. Det är ett uttalande som står sig. Antirasismen är en del av klasskampen.

Detta enkla konstaterande ger begränsningen i den nuvarande rörelsen, såsom den formeras av den lösliga organisationen Black Lives Matter. När antirasismen skiljs ut från klasskampen, som något separat, förlorar den inte bara i kraft, utan den tappar den verkliga, bakomliggande fienden ur sikte. För rasismen är inte bara ett historiskt arv, utan också och än mer en upprätthållen del av ett system som profiterar på splittring. Men så här långt kommer kapitalismen och de kapitalistiska storföretagen undan.

Det passar företagen alldeles utmärkt att ha en raskonflikt istället för en klasskonflikt. Därför framställer de sig som toleranta och multikulturella och ställer sig i kö som uppbackare av Black Lives Matter.

Bara ett exempel. USA har världens i särklass största fängelsepopulation. 2,3 miljoner människor sitter i fängelse. De representerar 20 procent av världens fångar.

Svarta och latinos är starkt överrepresenterade, såsom fattiga människor alltid är överrepresenterade i brottsstatistiken. Närmare hälften av dessa fångar arbetar under slavliknande förhållanden på uppdrag av näringslivet. Bland annat syr fångar uniformer till McDonalds anställda, till samma McDonalds som sluter upp bakom Black Lives Matter och som till och med donerar pengar till den antirasistiska rörelsen.

Hyckleriet är monumentalt. McDonalds håller sig med svarta slavarbetare. Men tillåts ändå stoltsera som ett antirasistiskt företag.

Vår slutsats av detta är att den antirasistiska rörelsen måste vidga perspektivet och göra sig till en del av en bredare rörelse mot växande klassklyftor och social orättvisa och mot det system som odlar rasism. Först då kan den bli en del av en verkligt föränderlig kraft.

Apropå vandalism och plundring. Borgerlig media förfasar sig så till den grad över dessa företeelser, att man kan få intryck av att ett sönderslaget skyltfönster är ett brott fullt i klass med mordet på en människa.

Till det vill vi påminna om ett uttalande från USA:s dåvarande försvarsminister Donald Rumsfeld, framfört i United Press International den 11 april 2003 och då med anledning av plundringarna i Bagdad efter den så kallade befrielsen.

”Plundringen i Bagdad är en naturlig konsekvens av övergången från förtryck till frihet”, sa Rumsfeld. ”Medan ingen tolererar plundring, kan man förstå de uppdämda känslor som är resultatet av årtionden av förtryck, man kan förstå att människor som fått familjemedlemmar dödade av regimen, låter sina känslor gå ut över regimen.”

Visst kan man förstå de uppdämda känslorna. Och framförallt måste man hoppas att dessa känslor snarast riktas mot den kapitalistiska regimen. Då kan man kanske tala om en amerikansk vår.

Revolution

BLM-rörelsen sprider sig internationellt: USA:s härskande klass på defensiven

Jorge Martin

Revolution 17/6 2020

I USA demonstrerade under förra helgen hundratusentals människor i hundratals städer. Detta var de hittills största demonstrationerna sedan det rasistiska polismordet på George Floyd i Minneapolis den 25 maj. Samtidigt skedde demonstrationer i hundratals städer världen över. Hundratusentals ungdomar och arbetare demonstrerade mot rasism och polisvåld – både på hemmaplan, men också i solidaritet med massrörelsen i USA.

Den härskande klassen har insett att repression inte kunnat stoppa rörelsen, och har nu bytt taktik till att försöka skademinimera, och att använda moroten istället för piskan.

I USA har den kraftfulla massrörelse som nu pågått i över två veckor inte försvagats, utan snarare stärkts. Protester och demonstrationer har nu hållits i över 1000 städer. Helgens största

demonstrationer ägde rum i några av landets största städer. I Los Angeles, San Francisco, New York, Philadelphia, Chicago och Washington tog tiotusentals demonstranter till gatorna – och detta trots den pågående Coronapandemin.

Men rörelsen har spridit sig också till småstäder i södern – platser som generellt ses som konservativa eller till och med bakåtsträvande. [New York Times rapporterade](#) att i städer som Petal, Mississippi – med 10 000 invånare – har hundratals protesterat på gatorna efter att den lokala borgmästaren Marx (!) twittrat att han inte ”såg någonting orimligt” i den video som visar hur George Floyd kvävs till döds av Minneapolispolisen Chauvin.

Enligt *New York Times* är Petal bara ett exempel i raden:

”Liknande fall har iakttagits i andra mindre samhällen, landet över. Protester har hållits i Georgia, Alabama, Montana och North Dakota, vilket visar djupet på det ursinne som Floyds död har utlöst. I många städer är det första gången som invånarna organiserar sig eller deltar i demonstrationer”

Alla opinionsundersökningar visar ett överväldigande stöd för rörelsen. En av de senaste, som utfördes av Washington Post 2–7 juni, visar att hela 74 procent av de tillfrågade stödjer protesterna – inklusive 54 procent av de tillfrågade republikanerna. Det finns också ett utbrett motstånd mot det sätt som Trump hanterat protesterna på. 61 procent anser att han hanterat situationen illa: och av dem anser 47 procent att han hanterat situationen *mycket* illa.

Helgens stora demonstrationer tog plats efter tio dagar av brutal polisrepression, utgångsförbud, nationalgardet på gatorna, tårgas, poliser som kört sina bilar rakt in i folksamlingar, och i några fall ytterligare dödsskjutningar mot oskyldiga. Inget av detta har stoppat de unga och arbetare – som är svarta, vita, latinamerikaner, asiater, araber – från att ta till gatorna i hundratusental.

Den härskande klassen försöker skademinimera

Ställd inför detta oöverträffade motstånd har den amerikanska härskande klassen nu tvingats backa från den öppna repressionen, och försöker nu desarmera rörelsen genom skademinimering och att ge eftergifter. De försöker gjuta olja på vågorna och hindra rörelsen från att eskalera ytterligare.

I många städer har utgångsförbudet lyfts, nationalgardet dragits tillbaka och inte ens Trump talar längre om att sätta in militären mot befolkningen, även om han fortfarande gör alla möjliga provocerande uttalanden.

Detta betyder dock inte att repressionen är över. I helgen såg vi fortfarande många fall av polisbrutalitet: bland annat sattes tårgas in mot fredliga demonstranter i Seattle. Däremot betyder det att den härskande klassen har insett att repression inte fungerat, utan snarare lett till att rörelsen växt ytterligare. De har därför bestämt sig för att tygla sina blodhundar.

När repressionen ser ut att misslyckas får den härskande klassen tygla sina blodhundar för att istället erbjuda eftergifter. Foto: Becker1999 / Wikimedia Commons (CC BY 2.0)

Demokraterna, som har makten i många större städer där polisen gjort sig kända för att mörda och trakassera svarta (inklusive Minneapolis), försöker nu kontrollera och avvärja rörelsen. [Washington Post](#) har rapporterat om ”organisatörer som försökt disciplinera rörelsen, och som bakom kulisserna arbetar med Demokraternas nationalkommitté. De har bland annat arrangerat en marsch mellan Farragut Square, Vita huset och Martin Luther King Jr. Memorial i torsdags, där också nationalkommitténs ordförande Tom Perez deltog”. Rörelsens spontana karaktär liksom bristen på ett tydligt ledarskap har möjliggjort för Demokraterna att kliva in och försöka styra in ilskan längs vägar som är ofarliga för kapitalismen.

Vi har sett vämjeliga och cyniska foton av kongressledamöter för Demokraterna som – under ledning av Nancy Pelosi – gått ner på knä. Samtidigt som detta är deras parti ansvarigt för den brutala repression som mött demonstranter i New York, för att bara nämna ett exempel.

Politiker som aldrig tidigare sagt ett ord om systematisk rasism eller polisvåld – och många av dem som fördömt demonstranternas ”våld” – har nu plötsligt börjat genomföra alla möjliga ”symboliska” handlingar, vilka givetvis alltid fångas på bild. De går ner på knä, skriver paroller på asfalten och plockar ner statyer redan innan demonstranterna hinner riva ned dem. Storföretag har plötsligt, i ett försök att tjäna pengar på rörelsen, börjat profilera sig själva som ”antirasistiska”. Till och med polisen har cyniskt stått på knä framför demonstranterna – bara ögonblick innan de sedan skjuter tårgas mot dem.

Flera polisdepartement och stater har nu förbjudit ”choke holds” (kvävningsgrepp). Demokraterna har lagt fram liknande lagförslag i kongressen. Inget av detta hade såklart hänt om det inte vore för massrörelsen mot polisvåld. De försöker blidka rörelsen med brödsmulor och symbolhandlingar. George Floyd kvävdes till döds, men bara under förra veckan sköts två latinamerikanska ungdomar ihjäl. Erik Salgado från Oakland sköts 40 gånger av trafikpolisen i Kalifornien, med sin gravida fru vid sin sida. Sean Monterossa från San Francisco sköts fem gånger av polisen i Vallejo. Han stod på knä, var obebäpnad och hade händerna över midjan.

Etteng Ettah, en aktivist och organisatör från ”Black Youth Project 100”, citerades i [Washington Post](#) och gav en tydlig dom över politikernas förslag om reformer i polissystemet: ”Folk är inte intresserade av reformer längre. Systemet går inte att reformera eller plåstra ihop. En utbildning här eller en riktlinje där kommer inte räcka för att stoppa polisvåldet”.

Han har helt rätt. Det vet vi efter hur den första vågen av Black Lives Matter-rörelsen slutade.

Rörelsen stärks

De eftergifter som den härskande klassen är villiga att ge står i direkt relation till rörelsens styrka. Faktumet att en majoritet av medlemmarna i Minneapolis kommunfullmäktige har gått med på att utlova att ”defund and dismantle” (ung. avfinansiera och nedrusta) stadens polisdepartement visar på kraften som rörelsen besitter i den stad där allt började. Etablissemang har insett att löften om reformer inom det nuvarande systemet inte räcker för att blidka demonstranterna, som klagade sina åsikter genom att bränna ned den polisstation som George Floyds mördare tillhörde.

Men det stannade inte där. Demonstranterna i Minneapolis brände inte bara ner en av polisstationerna, utan har också börjat organisera självförsvarskommittéer och patruller i sina grannskap. Dessa grupper ska ersätta den hatade polisen. [Washington Post](#) rapporterade:

”Under de senaste veckorna i Minneapolis har lokalt organiserade medborgarpatruller dykt upp, sedan förtroendet för polisen sjunkit kraftigt.”

Artikeln beskriver situationen i norra Minneapolis, där ”NAACP:s lokalavdelning börjat skapa lokala kommittéer, som utgör ett alternativ till polisen. Kommittéerna består av beväpnade civilpersoner. De kallar kommittén Minnesota Freedom Riders – en referens till medborgarrättsrörelsens aktivister som åkte buss genom det segregerade södern 1961.” Dussintals har anslutit sig till kommittén och dessa grupper, och många av dem är beväpnade. ”De checkar in hos en kvinna, som håller en skrivplatta. Hon tar deras kontaktuppgifter, frågar hur många som tillhör deras grupp och noterar om de är beväpnade. Nästan alla sa att de var det.” Efter att de anmält sig får de instruktioner och utbildning gällande deras roll och uppgifter.

NAACP: ordförande i Minnesota Leslie Redmond som samordnat detta initiativ berättade för [Washington Post](#):

”När svarta försökt göra det rätta och kämpa för sina rättigheter har vi lämnats försvarslösa. USA har gång på gång visat att de inte kommer till vårt försvar. Vi måste försvara oss själva.”

Redmond förklarade hur hon meddelat polischefen i Minneapolis och nationalgardet om de medborgarpatruller som NAACP organiserat. ”Hon bad dem inte om tillstånd, var hon angelägen om att säga, utan informerade dem bara: 'Vi har aktiverat vårt community'.” Dessa händelser är otroligt viktiga, och de äger rum i det mest utvecklade kapitalistiska landet i världen, och visar hur de stora händelserna lett till en massiv utveckling av medvetandet.

”Defund the police” (avfinansiera polisen) har den här gången blivit ett av Black Lives Matter-rörelsens viktigaste slagord. Men parollen har olika innebörd för olika personer. För demonstranterna betyder det att de inte tror att poliskårens problem beror på ett fåtal rötägg, eller att problemen kan lösas genom hårdare ”kontroll” och ”ansvarsutkrävning”. Parollen pekar på behovet av att riva upp problemet med rötterna, och att en organisation som är nedärvt rasistisk och våldsam inte skyddar vanliga medborgare. Detta är en potentiellt revolutionär slutsats. Polisen är en grundläggande del av den borgerliga staten: den består av beväpnade grupper av män och kvinnor med uppgift att skydda privategendomen. Det faktum att förtroendet för dem är så lågt att en massrörelse lägger fram krav om dess avskaffande (även om kraven ännu är i en utvecklad form) är otroligt betydelsefullt.

Men när Demokraterna i Minnesotas statsråd pratar om att avfinansiera polisen, är det i själva verket bara en lek med ord. Borgmästaren har inte gått med på demonstranternas krav. Demokraterna menar istället ungefär att man ska ”tillsätta en kommission som under några år ska undersöka hur man bäst kan bedriva polisarbete”. När Minneapolis rådsmedlem Jeremiah Elisson twittrade ”Vi ska avveckla Minneapolis polisdepartement” valde istället ordföranden för statsrådet, Lisa Bender, att uttrycka sig mer försiktigt: ”Vi har beslutat att avskaffa

polissystemet som vi känner det och istället *återuppbygga ett system för allmänhetens säkerhet, som faktiskt upprätthåller tryggheten*”.

Kommunfullmäktigeledamoten Philip Cunningham gjorde också ett ”förtydligande” för att moderera folks förväntningar: ”Förtydligande: Vi röstade inte för att avskaffa polisen igår. En stor majoritet av kommunfullmäktige har gett stöd till att börja en process där vi ska bygga ett nytt trygghetssystem. Det har en avgörande betydelse eftersom vi först måste sätta upp en plan.” Polisen ska alltså inte avskaffas. Han lade också till, vilket är avgörande: ”Att skapa ett nytt system för att upprätthålla tryggheten är DEN viktigaste komponenten för att detta ska bli rätt. *Vi måste jobba tillsammans med vår fantastiska polischef Rondo* och med allmänheten för att skapa dessa nya system och göra en plan för att övergå till dem” (min kursivering).

Så vi gick från det rubrikskapande ”Polisdepartementet läggs ned” till verklighetens ”vi ska jobba tillsammans med den nuvarande polischefen för att skapa en ny polismyndighet under ett nytt namn”. Detta är ett skolboksexempel på hur man kan släta över saker – den gamla ruttna strukturen behålls, men den får en ny vit fernissa – vilket på intet sätt förändrar dess ruttenhet.

Deras förhoppning är att allting kommer att glömmas bort när de väl får bort massorna från gatorna och rörelsen tynar ut. Om trycket underifrån är tillräckligt hårt kanske de i bästa fall minskar polisens budgetanslag något, ger den ett nytt namn, ger några av dess funktioner till andra organ – och i övrigt låter polisarbetet fortsätta som vanligt.

Men till och med att avskaffa det nuvarande polisdepartementet kommer att bli extremt komplicerat att genomföra. Polisen har extremt mycket makt och kommer inte att lägga sig utan en strid. Demokraterna i kommunfullmäktige är varken förberedda på eller villiga att ta en sådan strid. Vissa, däribland Demokraternas kandidat Joe Biden, försöker redan ta offentligt avstånd från ”defund the police”-parollen.

Kapitalisterna, medierna och de så kallade experterna kommer såklart försöka ge oss detaljerade förklaringar om varför det helt enkelt är omöjligt att avveckla polisen. ”Brottsligheten skulle öka”, larmar *Wall Street Journal*. ”LAG OCH ORDNING”, dundrar Trump på Twitter. De försöker slå an på vanliga människors rädslor – människor vet att vardagsbrottsligheten existerar och att den utgör ett dagligt problem i deras liv. De civila medborgarpatruller som satts upp lokalt är en indikation på att människor känner ett behov av någon slags beskydd. Poängen är dock att de inte längre litat på polisen.

”Avveckla/avfinansiera polisen” – vad betyder det?

Vore det möjligt att avskaffa polisen? Polisen är en avgörande beståndsdel av den kapitalistiska staten. Så länge som samhället är splittrat i klasser och den härskande klassen utgör en minoritet, medan arbetarklassen utgör en majoritet men stängs ute från politisk och ekonomisk makt, så kommer en polismakt i någon form alltid att existera. Men det betyder inte att vi bör försvara polisens existens – tvärtom! Det betyder bara att vi måste dra de nödvändiga slutsatserna av situationen. Om vi vill avskaffa polisen så måste vi också avskaffa klassamhället.

Försvarskommittéerna i Minnesota visar att det är möjligt. Majoriteten av de brott som begås i ett kapitalistiskt samhälle beror på klassklyftorna mellan fattiga och rika, livsvillkoren i fattiga områden och rasismen mot svarta, latinamerikaner och andra minoriteter. Det mesta av denna slags brottslighet skulle försvinna om alla hade tillgång till ett bra jobb, bra utbildning, bra bostäder, sjukvård och en pension som går att leva på. Om detta ordnades skulle den brottslighet som blir kvar lätt kunna tas om hand om av medborgarpatruller eller självförsvarskommittéer. Dessa borde finansieras samt väljas demokratiskt av lokalsamhället och därigenom också kunna hålla ansvariga för sina handlingar.

Men saken är den, att det kapitalistiska systemet inte kan garantera varken jobb, bostäder, utbildning eller sjukvård för alla. För att detta vore möjligt skulle de handfull miljardärer som kontrollerar större delen av ekonomin exproprieras. Genom att göra detta skulle den arbetande befolkningen kunna ta kontrollen över ekonomin, och demokratiskt styra den för att tillgodose majoritetens behov. Detta skulle lägga grunden för att polisens ska kunna avskaffas och ersättas med den arbetande befolkningens valda styrkor. Men för detta krävs en revolution.

Massrörelsen i USA är ännu inte en revolution, men den har utan tvivel revolutionära implikationer. Det skrämmer den härskande klassen, och de kommer göra allt som står i deras makt – vilket innefattar både repressionens piska och eftergifternas morot – för att stoppa rörelsen, ta kontrollen över den, släta över dess radikala implikationer och tvinga ner den i ”säkra” kanaler, som valen till stadsfullmäktige, och presidentvalet.

Arbetarrörelsen skulle ge organisatoriska muskler till utvecklingen av självförsvarskommittéer, men har också makten att stänga ner produktionen och slå mot miljardärernas ömma punkt – deras vinster. Vi har sett ett visst fackligt deltagande i rörelsen, då transportarbetarna i Minneapolis och New York, med stöd av sitt fack, vägrat samarbeta med polisen.

Dagen för George Floyds begravning i Houston såg vi ett annat exempel. Hamnarbetarna i USA – på västkusten, östkusten och gulfen – stannade arbetet i 8 minuter och 46 sekunder, lika länge som Floyd befann sig under Chauvins knä. Detta skedde i solidaritet med offren för ”systemisk rasism och polisterror”. Detta var en liten symbolhandling, men en viktig sådan. Nu kommer hamnarbetarfacket ILWU den 19 juni – Juneteenth, dagen för högtidlighållandet av slaveriets avskaffande 1865 – att genomföra en åttatimmarsstrejk i 29 olika hamnar på västkusten.

Strejken beskrivs som ”ett krav på ett slut för vit makt, ett slut på polisterrorn, och ett krav på att planerna om att privatisera hamnen i Oakland slopas – privatiseringen hade inneburit att viktiga jobb för afroamerikanska arbetare i the Bay Area försvunnit”, enligt Clarence Thomas, före detta kassör på ILWU:s lokalavdelning 10. Detta är ett exempel som bör efterföljas. Som Thomas säger: ”Vi uppmanar alla fack i landet att delta i aktionen på Juneteenth. Det är dags. Arbetarklassen måste ta ledningen i kampen mot rasistiskt polisvåld.” Juneteenth har både potentialen att, och borde, bli en samlingspunkt för den organiserade arbetarkampen, som en del i Black Lives Matter-rörelsen.

Spänd stämning

Den spridning rörelsen fått internationellt är mycket viktig. Det visar flera saker. En sak är att varje land, i olika utsträckning, har problem med rasism och polisvåld. Det beror på den borgerliga statens våldsmonopol – och hur den använder detta till den härskande klassens fördel. Protesterna internationellt sker därför inte enbart i solidaritet med George Floyd eller kampen i USA, utan sätter också problemen med polisvåld och rasism på kartan i varje land där de utbryter.

Och det går längre än så. Precis som i USA visar rörelsens explosiva karaktär, där tiotusentals människor demonstrerar under en lockdown, hur utbredd känslan av ilska och missnöje är. Det handlar inte bara om det rasistiska polismordet på George Floyd. Det går mycket längre.

Det återspeglar hur coronapandemin har avslöjat det kapitalistiska systemets nakna ansikte, där människoliv alltid är underordnat en parasitär minoritets vinster. Om du har pengar kan du bli testad, om du inte har pengar kan du inte det. Det finns inga pengar till skyddsutrustning åt vårdpersonalen, men det finns pengar till polisens kravallutrustning. Du borde stanna hemma för att förhindra smittspridningen, men om du råkar vara arbetarklass måste du ändå gå till jobbet för att säkerställa att kapitalisterna fortsätter göra vinst.

Det återspeglar också den ångest och osäkerhet som skapats av ännu en ekonomisk recession, där tiotals miljoner förlorar sina jobb, tiotals miljoner sett sina inkomster minska och tiotals miljoner oroar sig för framtiden.

Allt detta har gett upphov till en spänd stämning, vilket nu tagit sig uttryck på gatorna.

På samma sätt som vi sett massrörelser för kvinnors rättigheter, mot våld mot kvinnor och för samkönade pars rätt till äktenskap ser vi nu en generation unga som instinktivt kämpar emot förtryckande normer och övergrepp i ett krisande system som inte erbjuder dem några framtidsutsikter. Och denna generation har börjat vinna över majoriteten av befolkningen på sin sida.

Rörelsen vi nu ser internationellt är bara ett förbud om vad som komma skall. Det faktum att den började med ett uppror i Minneapolis, i hjärtat av världens största imperialistmakt, är en inspiration för arbetare och unga runtom i världen. Det stämmer att USA har en av världens mest reaktionära presidenter, men det stämmer också att rörelsen i landet nu är kraftfull, förbannad och konfrontativ – och ledd av ungdomen, med det mest förtryckta lagren av den svarta befolkningen i fronten. Detta är en rörelse som tvingade ner Trump att i panik ta skydd i en bunker, som brände ned en polisstation och som har trotsat all polisrepression.

Marxisternas uppgift är att aktivt ge sig in i rörelsen och delta i den, vilket vi redan gör, att “[komma] till insikt om den proletära rörelsens villkor, gång och allmänna resultat” och att, som Marx och Engels förklarade i *Kommunistiska manifestet*, ”i alla dessa rörelser framhäva egendomsfrågan (...) som rörelsens grundfråga”.

Original: [Black Lives Matter mass movement spreads internationally: US ruling class on the defensive](#)

Översättning: Elsa Rohlén